

ното паданье на гордѣливата Византия. Отъ Султанъ *Мурата I* насетнѣ, Византійскыѣ императоры бѣхъ вече турскы подданицы. За да отрѣжатъ имперіята отъ крайно съсыпване и да получатъ помощъ отъ Западна Европа, Палеологыѣ искахъ съюзъ съ Папыѣ, и много пѣти склонявахъ да са съедини гръчeskата черква съ латинската, да направятъ Унія. Особенно съ присърце ѣ работилъ за туй Іоаннъ VI. Съ своитѣ епископы той отива въ Италиа, и тамъ на духовния съборъ во Флоренция, слѣдъ дългы препирания за папската власть, за чистилицето и проч., пѣдписа съединеніето на двѣтѣ черквы или тѣй нареченната *флорентійска Унія* (1439 г.)

Но Гръцытѣ не посрѣщнахъ съ добро око тѣзи унія, на противъ даже възнегодувахъ за нея, и тя не може да са тури въ работа. Обѣщаніята на Папата — да подигнатъ срѣщо Турцытѣ западна Европа, подобно нѣмахъ важны сѣтнины. Той сполучи да подбуди на бой само Полско-Унгарскыя краль *Владислава III*, сынъ Ягелловъ. И Сръбскыѣ господарь *Юрій Брѣнковичъ*, като желаше да свади турската зависимость, минѣ подъ покровителството на Унгарскыя краль. Съединеното оплаченъ на Унгары, Поляцы и Сърбы, предводены отъ искусныя полководецъ *Янъ-Гуниада*, ⁽³⁾ довърши побѣдоносныя походъ противъ Турцытѣ (1444), и накара Султана *Мурата II* да подпише мира, споредъ който той са отрѣче отъ Сръбско. Но по настояванъето на папскыя легатъ (посланникъ), краль *Владиславъ*, като не далъ вниманіе на този миръ, потвърденъ съ клетва и отъ двѣтѣ страны подирѣ нѣколко време поднови боя, доро и лично предприе другый походъ срѣщу Турцытѣ пакъ наедно съ Гуниада.

(3) Родомъ Унгаринъ, воевода на Трансилванія.